

Arrest

nr. 259 432 van 18 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 4 december 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 18 december 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 maart 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 14 december 2020 en 22 februari 2021.

1.3. Op 15 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u op (...) 1981 geboren in Cali (Valle del Cauca), waar u altijd bent blijven wonen. Na uw middelbare studies bent u beginnen werken in dienstverband. U heeft gewerkt als operator in een fabriek, als medewerker van de klantenservice, als serveerster in een restaurant en als arbeider in een kledingfabriek. In 2000 bent u een relatie begonnen met C. A. M. M. (...). Op (...) 2006 werd jullie zoon J. S. M. C. (...) geboren.

Van 2001 tot 2003 leefde u samen met uw ouders en jongere broer en zus in Jamundi, waar jullie een familieboerderij ('finca') hadden. Op 10 maart 2003 werden jullie door leden van het FARC benaderd. Men zou jullie gedwongen hebben de finca te verlaten. U zou door één van de aanwezigen zijn verkracht. Jullie zouden de finca hebben achtergelaten en teruggekeerd zijn naar Cali.

Vanaf 2004 begon u samen te leven met uw partner C. A. (...). Deze laatste werkte eerst als beveiligingsagent maar begon later te werken voor een bende in het kader van het zogenaamde 'gota a gota' systeem. Hij stond in voor het onder dwang innen van geldsommen die waren ontleend aan personen en maakte hierbij gebruik van geweld.

Vanaf 2016 gingen uw partner en uzelf af en toe naar de finca om uit te rusten. In september 2018 werden jullie benaderd door leden van het FARC. Ze zouden jullie duidelijk hebben gemaakt dat jullie daar niet mochten komen. Men eiste van jullie 5 000 000 peso's. Jullie zouden zijn weggegaan en daarna niets meer hebben gehoord van deze FARC leden. Een maand later zou C. A. (...) een telefoontje hebben ontvangen, waarin hij te horen kreeg dat hij 5 000 000 peso's diende te betalen, zo niet zou hij voor de gevolgen moeten instaan. In de periode die hierop volgde, zou C. A. (...) vaak de indruk hebben gehad dat hij werd achtervolgd. Op 4 februari 2019 kreeg u een telefoontje van uw schoonzus. Zij zou u helemaal overstuur hebben meegedeeld dat C. A. (...) vermoord was in Cali op het moment dat hij geld aan het innen was. Ongeveer één maand na de moord op uw partner zou u een dreigbrief hebben ontvangen. Hierin stond geschreven dat u 5 000 000 peso's diende te betalen. Nog een maand later zou u opnieuw een gelijkaardige dreigbrief hebben ontvangen. In de tien maanden die volgden op de moord op C. A. (...) leefde u ondergedoken in het huis van uw ouders. Op 3 december 2019 reisde u samen met uw zoon J.S. naar België waar u op 4 december 2019 aankwam. U diende op 18 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort en dat van uw zoon, uw identiteitskaart en die van uw zoon, de kopij van de overlijdensakte van uw partner C. A. (...), een kopij van een forensisch attest in verband met de dood van uw partner C. A. (...), een kopij van een certificaat dat bevestigt dat u op 1 april 2019 in Colombia werd erkend als slachtoffer van gedwongen ontheemding naar aanleiding van de feiten die zich in maart 2003 afspeelden in Jamundi, een kopij van een attest dat bevestigt dat u naar aanleiding van deze gedwongen ontheemding op 10 juni 2019 werd opgenomen in het RUV (Registro Único de Víctimas) samen met uw zoon J. S., een kopij van de beslissing die voorafging aan deze inschrijving in het RUV, een kopij van een attest van de NGO 'Fundacion Social Proyeccion Pacifico International', waarin wordt bevestigd dat u slachtoffer was van de gedwongen ontheemding en tenslotte een verklaring van uzelf gericht aan de 'defensoria del Pueblo' naar aanleiding van de moord op uw partner C. A. (...) en een internetartikel dat verwijst naar de moord op uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de concrete vluchtaanleiding voor u de moord op uw man C. A. (...) was en de twee hierop volgende dreigbrieven die aan u persoonlijk gericht waren. U verwees hiernaar zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens de twee persoonlijke onderhouds op het CGVS. Wat echter meteen opvalt in dit verband is dat u tijdens het onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het feit dat uw partner C. A. (...) werkte als geldontvanger in het kader van het 'gota a gota betalingssysteem' en dat zijn moord wellicht gelinkt is aan dit gevaarlijke werk dat hij sedert een jaar of zeven deed. U verwees integendeel uitdrukkelijk naar de bedreigingen die jullie eerder hadden ontvangen vanwege FARC leden naar aanleiding van jullie

weekenduitstapjes naar de familieboerderij, als verklaring voor de moord op uw partner en stelde dat het FARC uw man doodde (zie DVZ 'vragenlijst, vraag 5). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u hierover dan weer erg dubbelzinnige verklaringen af. U achtte het mogelijk dat de moord op uw partner te linken was aan het werk dat hij deed als geldontvanger (zie persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vraag 126). Gevraagd of uw partner volgens u vermoord werd door leden van het FARC door wie jullie eerder waren bedreigd dan wel door mensen die net zoals hijzelf gelinkt waren aan het 'gota a gota' betalingssysteem, antwoordde u dat u het niet zeker weet (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 140-142). Nog later tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw partner werd vermoord in Cali op een moment dat hij geld aan het innen was in het kader van zijn werk binnen het 'gota a gota' betalingssysteem. U werd erop gewezen dat de omstandigheden waarin hij werd vermoord eerder wijzen op een moord die gelinkt is aan zijn werk als geldontvanger bij schuldenaren dan aan de bedreigingen die jullie hadden ontvangen vanwege de FARC leden naar aanleiding van jullie weekenduitstapjes naar de familieboerderij. U bleef echter volhouden dat deze laatste mogelijkheid niet diende te worden uitgesloten (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 181-185). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u vreemd genoeg resoluut dat de moord van uw partner gelinkt was aan zijn werk als geldontvanger en niet aan de eerdere bedreigingen die jullie hadden gekregen vanwege de FARC leden naar aanleiding van jullie weekenduitstapjes naar de familieboerderij. U bevestigde dat jullie weliswaar in september of oktober 2018 werden benaderd door leden van het FARC, maar dat jullie er hierna niets meer van hebben vernomen. Alle zaken die hierna zijn gebeurd, zoals de dreigtelefoon die uw partner had ontvangen in oktober 2018, de indruk dat hij in de hierop volgende periode werd achtervolgd, de eigenlijke moord op uw partner en de dreigbrieven die u hierna zou hebben ontvangen, zijn volgens u allemaal te linken aan zijn werk als geldontvanger in het kader van het 'gota a gota betalingssysteem'. Er op gewezen dat u hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord had gerept en integendeel uitdrukkelijk stelde dat het FARC verantwoordelijk was voor zijn dood, antwoordde u dat u hier bij DVZ niet naar had verwezen omdat u toen niet zeker wist van waar precies de bedreigingen afkomstig waren. Ondertussen was u ervan overtuigd geraakt dat alles te maken had met het werk van uw partner als geldontvanger (zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 6-32). Dat uw verklaringen over jullie problemen met het FARC en over de hoedanigheid van de daders van de moord op uw partner dermate van elkaar afwijken, doet toch de wenkbrauwen fronsen en ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wanneer de moord op uw partner werkelijk gelinkt is aan zijn werk als geldontvanger in het kader van het 'gota a gota' systeem, rijst onmiddellijk de vraag of u dan ook enige vrees dient te koesteren, gelet op het feit dat u helemaal niets te maken had met dit werk en integendeel zich hier heel uitdrukkelijk van distancieerde (zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 80 en 81). Bovendien bleek ook uit uw verklaringen dat u nooit iemand van de 'collega's' van uw partner heeft ontmoet (zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vraag 84). U had enkel één keer de naam Ja. (...) horen vallen in een telefoongesprek met uw partner, maar buiten het feit dat deze man gelinkt was aan zijn werk als geldontvanger en dat hij mogelijkerwijze de baas was van uw partner wist u er niets over. U kende geen andere namen van mannen gelinkt aan het werk van uw partner (zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 55-57 en 92-94).

Op de vraag of u dan nog vervolgingsfeiten heeft ondergaan na de moord op uw partner, verwees u naar de twee dreigbrieven die u zou hebben ontvangen. Dient evenwel te worden opgemerkt dat u deze dreigbrieven niet voorlegt. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 verklaarde u dat u deze brieven was vergeten mee te nemen toen u besliste uit Colombia te vluchten omdat u er toen als gevolg van een depressie niet bij was met uw hoofd. Op de vraag of u dan niet aan uw achtergebleven familie in Colombia kan vragen om deze brieven alsnog op te sturen, antwoordde u dat uw familie deze brieven wellicht niet had bijgehouden, want anders hadden ze die al eerder naar u opgestuurd (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 146 en 147). Het is evenwel onbegrijpelijk dat u en uw familie besloten zouden hebben om u uit Colombia naar België te laten vluchten, zogenaamd naar aanleiding van bedreigingen die u persoonlijk had ontvangen kort na de moord op uw partner, maar dat jullie deze cruciale bewijsstukken niet zouden hebben bijgehouden. Dit alles ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Bovendien dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat u over deze dreigbrieven enkele incoherente verklaringen aflegde. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 verklaarde u dat de eerste dreigbrief een paar dagen na de moord op uw partner was aangekomen en de tweede ongeveer anderhalve maand later (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 143-145). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 22 februari 2021 verklaarde u dan weer dat u de eerste dreigbrief pas ongeveer een maand na de moord op uw partner had ontvangen en de tweede ongeveer een maand nadat u de eerste had ontvangen. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband. U kon slechts herhalen dat u de eerste dreigbrief ongeveer één maand en niet enkele

dagen na de moord op uw partner had ontvangen (zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 40-43).

Volgens u werd er in deze twee dreigbrieven verwezen naar een bedrag dat u diende te betalen, meer bepaald 5 000 000 peso's. U werd erop gewezen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 ook had verwezen naar dit bedrag, maar niet in het kader van de dreigbrieven die u had ontvangen doch in het kader van de bedreigingen die jullie hadden ontvangen vanwege de FARC-leden toen zij jullie in oktober 2018 hadden benaderd. U stelde vervolgens dat deze bedreigingen vanwege de FARC-leden niets te maken hadden met de dreigbrieven die u in 2019 had ontvangen, maar dat er toevallig naar hetzelfde bedrag van 5 000 000 peso's werd verwezen, reden ook waarom u tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 nog had aangehaald dat de dreigbrieven wellicht afkomstig waren van de FARC leden (zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 45-50). Dergelijk toeval is wel heel erg opmerkelijk en doet opnieuw vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In verband met de bedreigingen die u en uw partner in september of oktober 2018 vanwege de FARC rebellen in Jamundi zouden hebben ontvangen, dient te worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud van 22 februari 2021 uitdrukkelijk liet optekenen dat u later niets meer van hen heeft vernomen (zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 21-30), waardoor dus kan worden aangenomen dat indien dit incident zich werkelijk heeft voorgedaan, het niet langer aan de orde was, gelet op het feit dat jullie na dit incident niet meer naar de familieboerderij op weekenduitstap gingen (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 159-161).

Er rijzen bovendien ook over de geloofwaardigheid van dit incident ernstige twijfels. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat jullie vanaf 2017 werden afgeperst door de FARC rebellen (zie DVZ 'vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verwees u evenwel naar september of oktober 2018 als de eerste keer dat jullie concreet werden benaderd door de FARC rebellen (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 151-157 en zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 6 en 7). Dit mag eens te meer verbazen. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 verklaarde u verder dat de rebellen ermee hadden gedreigd dat jullie een som geld zouden moeten betalen als jullie de volgende keer opnieuw werden betrappt in de finca (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vraag 155 en 158). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud wijzigde u uw verklaringen en liet u plots optekenen dat de rebellen sowieso 5 000 000 peso's eisten, te betalen binnen een termijn van drie dagen. Op de vraag of er dan na het verstrijken van deze termijn iets was gebeurd, antwoordde u dat uw partner de indruk kreeg dat hij werd achtervolgd, maar verder niets tot aan het moment dat hij in februari 2019 werd vermoord (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 177-181). Over deze indruk dat uw partner werd achtervolgd en over de moord op uw partner verklaarde u nochtans tijdens het laatste persoonlijk onderhoud dat dit alles niets te maken had met de FARC-rebellen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de FARC rebellen enerzijds 5 000 000 peso's opeisten binnen de drie dagen, maar dat vervolgens elke reactie van hen totaal uitbleef nadat bleek dat jullie deze eis gewoon hadden genegeerd.

Omwille van bovenstaande redenen dient te worden besloten dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

In verband met de feiten die jullie in maart 2003 hebben meegemaakt, dient te worden opgemerkt dat deze voor u niet de concrete vluchtaanleiding uitmaakten, gelet op het feit dat deze feiten zich meer dan zeventien jaar geleden voordeden en u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat u omwille van deze problemen in geval van terugkeer een vrees voor vervolging zou moeten koesteren.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de

huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegde, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Deze documenten bevestigen enkel uw persoonsgegevens en die van uw zoon J. S. (...), de moord op uw partner en het feit dat u en uw zoon J. S. (...) in Colombia werden erkend als slachtoffers van gedwongen ontheemding. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal tevens een beoordelingsfout.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het persartikel “*Qué son los préstamos “gota a gota” que grupos criminales de Colombia exportan al resto de América Latina*” van 21 oktober 2016 van BBC World (stuk 3);
- het persartikel “*El suicidio por causa de un préstamo “gota a gota” que conmociona a Colombia*” van 7 februari 2019 van BBC World (stuk 4);
- het persartikel “*Colombia – Un problema de salud pública*” van El Pais (stuk 5).

2.2.2. De verwerende partij laat op 12 mei 2021 een nota met opmerkingen aan de Raad worden met in de bijlage de COI Focus “*Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*” van 16 februari 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster verklaart Colombia te hebben verlaten omwille van bedreigingen aan haar adres. Zij geeft aan dat zij samen met haar ouders en jongere broer en zus op 10 maart 2003 verdreven werden uit hun familieboerderij ('*finca*') in Jamundi door de FARC. Verzoekster zou door één van de aanwezigen zijn verkracht. Verzoekster en de rest van haar gezin zouden hierop de *finca* hebben achtergelaten en teruggekeerd zijn naar Cali. Vanaf 2004 ging verzoekster samenwonen met haar partner C. A., die eerst als beveiligingsagent werkte maar later begon te werken voor een bende in het kader van het zogenaamde '*gota a gota*'-betalingssysteem. Vanaf 2016 gingen verzoekster en haar partner af en toe naar de *finca*, die ondertussen verlaten was door de FARC, om er uit te rusten. In september 2018 werden zij evenwel benaderd door leden van de FARC die zeiden dat ze daar niet mochten komen en tevens vijf miljoen peso's eisten. Een maand later werd haar partner opgebeld en kreeg hij te horen dat hij de vijf miljoen peso's moest betalen, zo niet zou hij voor de gevolgen moeten instaan. In de periode hierna had haar partner het gevoel dat hij werd gevolgd en op 4 februari 2019 werd verzoekster opgebeld door haar schoonzus met het nieuws dat haar partner vermoord was in Cali op het moment dat hij geld aan het innen was. Een maand na de moord op haar partner ontving verzoekster een dreigbrief waarin stond dat zij vijf miljoen peso's moest betalen. Nog een maand later ontving zij opnieuw een gelijkaardige dreigbrief. In de tien maanden die volgden op de moord op haar partner leefde verzoekster ondergedoken in het huis van haar ouders en op 3 december 2019 verliet verzoekster samen met haar zoon El Salvador.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade.

2.3.4.3. Vooreerst is de Raad van oordeel dat de volgende vaststelling de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent de redenen waarom zij haar land diende te ontvluchten op ernstige wijze ondergraaft. Enerzijds tracht verzoekster doorheen haar verklaringen de moord op haar partner en daaropvolgende bedreigingen te koppelen aan hun problemen met de FARC inzake de *finca* in Jamundi, doch anderzijds geeft zij in haar eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal aan dat het mogelijk is dat haar partner vermoord werd omwille van zijn werk en in haar laatste gehoor verandert zij het geweer van schouder en stelt ze dat haar partner inderdaad vermoord werd omwille van zijn werk als geldontvanger in het kader van het '*gota a gota*'-betalingssysteem,

De Raad duidt erop dat verzoekster tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat in 2017 de FARC vijf miljoen peso's eiste van hen, dat haar partner dit weigerde te betalen, dat zij sindsdien door hen werden gevolgd, dat haar partner vervolgens op 4 februari 2019 doodgeschoten werd door leden van de FARC om diezelfde reden en dat zij nadien zelf ook bedreigingen begon te krijgen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Zij liet dan ook duidelijk optekenen dat al haar problemen te maken hadden met de bedreigingen vanwege de FARC. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken repte verzoekster met geen woord over het feit dat haar partner werkte als geldontvanger in het kader van het '*gota a gota*'-betalingssysteem en dat zijn moord wellicht gelinkt is aan dit gevaarlijke werk dat hij sedert een jaar of zeven deed. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelt verzoekster evenwel dat het ook mogelijk is dat de moord op haar partner te linken was aan het werk dat hij deed als geldontvanger (notities CGVS d.d. 14/12/2020, vraag 126). Gevraagd of haar partner volgens haar vermoord werd door leden van de FARC door wie zij eerder waren bedreigd dan wel door mensen die net zoals hijzelf gelinkt waren aan het '*gota a gota*'-betalingssysteem, antwoordde verzoekster dat zij het niet zeker weet (notities CGVS d.d. 14/12/2020, vragen 140-142). Later tijdens ditzelfde persoonlijke onderhoud verklaarde verzoekster dat haar partner vermoord werd in Cali op een moment dat hij geld aan het innen was in het kader van zijn werk binnen het '*gota a gota*'-betalingssysteem. Wanneer verzoekster erop wordt gewezen dat de omstandigheden waarin haar partner werd vermoord eerder wijzen op een moord die gelinkt is aan zijn werk als geldontvanger bij schuldenaren dan aan de bedreigingen die zij hadden ontvangen vanwege de FARC-leden, naar aanleiding van hun weekenduitstapjes naar de familieboerderij, bleef verzoekster volhouden dat deze laatste mogelijkheid niet diende te worden uitgesloten (notities CGVS d.d. 14/12/2020, vragen 181-185). Ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud lijkt verzoekster mist te spuien omtrent de identiteit van hun belagers. Wanneer haar bij de aanvang van haar tweede persoonlijk onderhoud gevraagd wordt naar de bedreigingen vanwege de FARC, stelde verzoekster dat ze hen een eerste keer kwamen

bedreigen aan de *finca* in september 2018 en dat zij in oktober een dreigtelefoontje ontvingen waarin gedreigd werd dat ze de gevolgen zouden moeten dragen indien ze het geld niet zouden betalen (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vragen 6-12). Gevraagd of het dan duidelijk was dat het dreigtelefoontje afkomstig was van dezelfde guerrilla die hen eerder hadden bedreigd op de *finca*, stelt zij eerst dat het niet duidelijk was omdat haar partner ook bedreigingen kreeg omwille van zijn werk (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vraag 13) om nadien stellig te beweren dat het dreigtelefoontje niets te maken had met de guerrilla en in het kader van het werk van haar partner was (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vragen 18-20). Wanneer haar dan wordt gevraagd of zij sinds de bedreigingen in september 2018 aan de *finca* nog iets gehoord had van de guerrillaleden, verklaart verzoekster dat ze in 2018 nog een andere bedreiging kregen vanwege de guerrilla, namelijk in oktober. Gevraagd wat er toen dan was gebeurd, verwijst zij evenwel opnieuw naar het dreigtelefoontje in oktober waarbij naar het geld gevraagd werd om er vervolgens onmiddellijk achter te zeggen dat deze dreigtelefoon in het kader van het werk van haar partner was (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vragen 21-28). Uiteindelijk stelt verzoekster dat zij na de bedreiging in september 2018 door de FARC aan de *finca* niets meer van de guerrillaleden heeft gehoord (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vraag 30) en dat het dreigtelefoontje in oktober, de indruk dat haar partner werd achtervolgd, de moord op haar partner en de bedreigingen die zij ontving nadien allemaal te maken hadden met het werk van haar partner (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vraag 31). De vaststelling dat verzoekster dermate uiteenlopende verklaringen aflegt over hun problemen met de FARC en over de hoedanigheid van de daders van de moord op haar partner, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster merkt op dat aangezien zij aanvankelijk nog niet zeker was van waar de bedreigingen kwamen, zij zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken terughoudend opstelde om over het werk van haar partner te vertellen, dat zich immers in de criminele sfeer bevindt. Het feit dat zij eerst niet zeker was over de motieven van de moord, en aanvankelijk dacht dat haar partner vermoord was in het kader van de vele bedreigingen die zij sinds 2017 ontvingen, en zij pas later beseftte dat de moord het gevolg was van de werkzaamheden van haar partner, is niet van aard haar ongeloofwaardigheid te ondergraven.

De Raad is evenwel van oordeel dat waar verzoekster lijkt voor te houden dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet durfde te vertellen over het werk van haar partner, dit een *post factum*-verklaring betreft die niet kan overtuigen. Immers beweerde zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal nog dat ze hierover had verteld. Wanneer zij er vervolgens op werd gewezen dat hiervan geen gewag wordt gemaakt in de vragenlijst, stelt zij dat zij er misschien niets van heeft gezegd of dat ze haar niet gevraagd hebben wat hij van job deed (notities CGVS d.d. 14/12/2020, vragen 136-137). Zij gaf dan ook op geen enkel moment aan dat zij dit bewust had achtergehouden omwille van het criminele karakter van zijn job.

Verzoeksters bewering dat zij aanvankelijk niet zeker was of de problemen na september 2018 te maken hadden met de eerdere bedreigingen vanwege de FARC dan wel met het werk van haar partner, kan evenmin overtuigen. Zo kan worden opgemerkt dat verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat zij erbij was toen haar partner in oktober 2018 een dreigtelefoontje kreeg (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vraag 15). Gevraagd of haar partner dan niet wist van wie het telefoontje afkomstig was, stelt zij dat het van zijn werk was (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vraag 18). Aangezien verzoekster toen reeds geweten zou hebben dat haar partner in het kader van zijn werk bedreigd werd en haar partner bovendien vermoord werd toen hij in Cali geld aan het innen was, snijdt het geenszins hout dat verzoeksters eerste conclusie zou zijn geweest dat haar partner vermoord werd door de FARC, hetgeen zij nochtans zonder meer stelde tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De vaststelling dat verzoekster tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakt van het werk van haar partner in het '*gota a gota*'-betalingssysteem en het feit dat hij in het kader van dit werk bedreigd werd -deze bedreiging betreft nochtans een sterke aanwijzing dat de moord op haar partner aan zijn werk gelinkt is, temeer nu hij vermoord werd toen hij geld aan het innen was in Cali- doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.3.4.4. De Raad bemerkt verder dat de moord op haar partner op zich niet betwist wordt. Evenwel dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zijzelf persoonlijk geïsoleerd wordt naar aanleiding van de moord op haar partner, die, zo gaf verzoekster uiteindelijk zelf aan (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vraag 31), gelinkt is aan het werk van haar partner als geldontvanger in het kader van het '*gota a gota*'-systeem.

Vooreerst dient er in dit verband op te worden gewezen dat verzoekster zelf niets te maken had met dit werk en integendeel zich hier heel uitdrukkelijk van distancieerde (notities CGVS d.d. 22/02/2021,

vragen 80 en 81). Voorts blijkt uit haar verklaringen dat zij nooit iemand van de collega's van haar partner heeft ontmoet (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vraag 84). Zij had enkel één keer de naam Ja. horen vallen in een telefoongesprek met haar partner, maar buiten het feit dat deze man gelinkt was aan zijn werk als geldontvanger en dat hij mogelijk de baas was van haar partner wist zij er niets over. Verzoekster kende geen andere namen van mannen gelinkt aan het werk van haar partner (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vragen 55-57 en 92-94). Zelfs al zou aan verzoeksters verklaringen geloof kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog merkt de Raad op, in navolging van wat de verwerende partij in haar nota stelt, dat het niet duidelijk is waarom verzoekster zou gevisieerd worden door de bendeleden omdat haar partner werd vermoord. Verzoekster verklaarde geen verdere details te kennen omtrent de moord op haar partner behalve dat hij geld aan het innemen was in het kader van zijn werk, zodat het niet uit te sluiten valt dat hij werd vermoord door een persoon bij wie hij geld ophaalde of door een persoon die hem wilde beroven, zoals vermeld wordt in het internetartikel dat verzoekster heeft neergelegd (adm. dossier stuk 6, map met documenten, stuk 13) .

Wat betreft de twee dreigbrieven die verzoekster zou hebben ontvangen na de moord op haar partner, is de Raad van oordeel dat hieraan om verschillende redenen geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster deze dreigbrieven niet voorlegt. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgend overwogen: *“Tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 verklaarde u dat u deze brieven was vergeten mee te nemen toen u besliste uit Colombia te vluchten omdat u er toen als gevolg van een depressie niet bij was met uw hoofd. Op de vraag of u dan niet aan uw achtergebleven familie in Colombia kan vragen om deze brieven alsnog op te sturen, antwoordde u dat uw familie deze brieven wellicht niet had bijgehouden, want anders hadden ze die al eerder naar u opgestuurd (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 146 en 147). Het is evenwel onbegrijpelijk dat u en uw familie besloten zouden hebben om u uit Colombia naar België te laten vluchten, zogenaamd naar aanleiding van bedreigingen die u persoonlijk had ontvangen kort na de moord op uw partner, maar dat jullie deze cruciale bewijsstukken niet zouden hebben bijgehouden. Dit alles ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.”*

Verzoeksters uitleg dat zij een depressie had na de moord op haar partner kan niet volstaan om te verklaren waarom zij, die besloot uit Colombia naar België te vluchten omwille van de bedreigingen die zij persoonlijk had ontvangen kort na de moord op haar partner, deze cruciale bewijsstukken niet zou hebben bijgehouden.

Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster tevens incoherente verklaringen aflegt over wanneer zij deze dreigbrieven ontvangen zou hebben. De commissaris-generaal stelt in dit verband immers het volgende vast: *“Tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 verklaarde u dat de eerste dreigbrief een paar dagen na de moord op uw partner was aangekomen en de tweede ongeveer anderhalve maand later (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 143-145). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 22 februari 2021 verklaarde u dan weer dat u de eerste dreigbrief pas ongeveer een maand na de moord op uw partner had ontvangen en de tweede ongeveer een maand nadat u de eerste had ontvangen. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband. U kon slechts herhalen dat u de eerste dreigbrief ongeveer één maand en niet enkele dagen na de moord op uw partner had ontvangen (zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 40-43).”*

In haar verzoekschrift stelt verzoekster hieromtrent dat zij ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij de dreigbrief een aantal dagen na de moord heeft ontvangen, nu zij er stelde dat zij de brief *“weinig dagen”* na de moord ontving. De *protection officer* vroeg vervolgens toelichting en verzoekster verduidelijkte dat het in de loop van de maand na de moord was. Hieruit kan volgens verzoekster dan ook enkel afgeleid worden dat zij verward was over de exacte datum, waarbij rekening gehouden moet worden met het gegeven dat zij zich toen in een depressie bevond en in paniek was door de bedreigingen.

De Raad wijst er evenwel op dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij deze dreigbrieven die ze ontving na de moord op haar partner eenduidig in de tijd kan situeren, aangezien verwacht kan worden dat dergelijke bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan – verzoekster geeft zelf aan dat zij in paniek was door de bedreigingen – zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Het is dan ook niet aannemelijk, en wel degelijk flagrant tegenstrijdig, dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe uitdrukkelijk stelt dat zij de eerste dreigbrief *“een paar dagen”* na de moord op haar partner heeft ontvangen (notities CGVS d.d. 14/12/2020, vragen 143 en 145), terwijl

zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dan weer stelt de eerste dreigbrief te hebben ontvangen een maand na de moord op haar partner (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vraag 40) en ook na confrontatie met haar eerdere verklaringen blijft volhouden dat zij de eerste brief ontving een maand na de dood van haar partner (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vraag 43).

Verder is de Raad van oordeel, in navolging van de commissaris-generaal, dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent deze bedreigingen na de moord op haar partner verder ondergraven wordt door de wel zeer grote toevalligheid dat in deze dreigbrieven volgens verzoekster verwezen werd naar een bedrag van vijf miljoen peso's dat zij diende te betalen. Immers wordt in de bestreden beslissing dienaangaande op het volgende gewezen: *“Volgens u werd er in deze twee dreigbrieven verwezen naar een bedrag dat u diende te betalen, meer bepaald 5 000 000 peso's. U werd erop gewezen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 ook had verwezen naar dit bedrag, maar niet in het kader van de dreigbrieven die u had ontvangen doch in het kader van de bedreigingen die jullie hadden ontvangen vanwege de FARC-leden toen zij jullie in oktober 2018 hadden benaderd. U stelde vervolgens dat deze bedreigingen vanwege de FARC-leden niets te maken hadden met de dreigbrieven die u in 2019 had ontvangen, maar dat er toevallig naar hetzelfde bedrag van 5 000 000 peso's werd verwezen, reden ook waarom u tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 nog had aangehaald dat de dreigbrieven wellicht afkomstig waren van de FARC leden (zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 45-50). Dergelijk toeval is wel heel erg opmerkelijk en doet opnieuw vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Met de loutere opmerking dat voormelde motivering van de commissaris-generaal *“subjectief”* is, werpt verzoekster geenszins een ander licht op deze wel zeer grote toevalligheid.

Verder betoogt verzoekster nog dat verwerende partij geen (grondige) analyse heeft gedaan van de vervolgingsvrees in hoofde van verzoekster omwille van het niet-betwiste werk van haar partner als geldontvanger in het *'gota a gota'*-systeem. Verzoekster onderstreept dat het systeem gebouwd is op een nietsontziend, gewelddadig crimineel netwerk en dat het dan ook aannemelijk is dat zij bedreigingen ontving naar aanleiding van het werk van haar partner. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster naar verschillende persartikels die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift).

Deze persartikels betreffen in het algemeen een uitleg over het *“gota-a-gota”* systeem en een artikel over een dame die zelfmoord gepleegd heeft omdat ze haar schuld niet kon terugbetalen. De Raad stelt evenwel vast dat uit de door verzoekster bijgebrachte informatie niet blijkt dat familieleden van personen die bij de ontleners het geld terug gaan innen, een risico lopen om vervolgd te worden of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. Verzoekster toont dus niet aan dat er een risico zou zijn om vervolgd te worden door bendeleden, evenmin dat, mocht dit risico er al zijn, dit dermate hoog zou zijn dat zij enkel door het feit dat haar partner heeft gewerkt voor een bende, zou worden vervolgd of geïdoleerd. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel en algemene informatie over het *'gota a gota'*-betalingssysteem kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in Colombia werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op wat voorafgaat, hierover in gebreke.

2.3.4.5. Voorts meent de Raad dat verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van de bedreigingen die zij en haar partner in september of oktober 2018 vanwege de FARC-rebellen in Jamunda zouden hebben ontvangen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op verschillende ernstige inconsistenties in de verklaringen van verzoekster over dit incident. Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal meer bepaald het volgende: *“Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat jullie vanaf 2017 werden afgeperst door de FARC rebellen (zie DVZ 'vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verwees u evenwel naar september of oktober 2018 als de eerste keer dat jullie concreet werden benaderd door de FARC rebellen (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 151-157 en zie notities persoonlijk onderhoud 22 februari 2021, vragen 6 en 7). Dit mag eens te meer verbazen. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 14 december 2020 verklaarde u verder dat de rebellen ermee hadden gedreigd dat jullie een som geld zouden moeten betalen als jullie de volgende keer opnieuw werden betrappt in de finca (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vraag 155 en 158). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud wijzigde u uw verklaringen en liet u plots optekenen*

dat de rebellen sowieso 5 000 000 peso's eisten, te betalen binnen een termijn van drie dagen. Op de vraag of er dan na het verstrijken van deze termijn iets was gebeurd, antwoordde u dat uw partner de indruk kreeg dat hij werd achtervolgd, maar verder niets tot aan het moment dat hij in februari 2019 werd vermoord (zie notities persoonlijk onderhoud 14 december 2020, vragen 177-181). Over deze indruk dat uw partner werd achtervolgd en over de moord op uw partner verklaarde u nochtans tijdens het laatste persoonlijk onderhoud dat dit alles niets te maken had met de FARC-rebellen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de FARC rebellen enerzijds 5 000 000 peso's opeisten binnen de drie dagen, maar dat vervolgens elke reactie van hen totaal uitbleef nadat bleek dat jullie deze eis gewoon hadden genegeerd.” Voormelde inconsistenties in verzoeksters verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van dit incident.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud van 22 februari 2021 uitdrukkelijk liet optekenen dat zij nadien niets meer van hen heeft vernomen (notities CGVS d.d. 22/02/2021, vragen 21-30). Derhalve kan worden aangenomen dat, voor zover er al enig geloof kan worden gehecht aan dit incident, *quod non*, het niet langer aan de orde was, gelet op het feit dat zij na dit incident niet meer naar de familieboerderij op weekenduitstap gingen (notities CGVS d.d. 14/12/2020, vragen 159-161).

2.3.4.6. Wat ten slotte nog de feiten betreft die verzoekster in maart 2003 heeft meegemaakt, duidt de Raad erop dat deze feiten zich meer dan zeventien jaar geleden voordeden en voor verzoekster niet de concrete vluchtaanleiding uitmaakten. Evenmin haalt verzoekster concrete elementen aan waaruit zou blijken dat zij omwille van deze problemen in geval van terugkeer een vrees voor vervolging zou moeten koesteren.

Inzake haar profiel als ontheemde persoon in Colombia, merkt de Raad volledigheidshalve op dat een loutere verwijzing naar een bepaald profiel zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de bedreigingen door de FARC rebellen in Jamundi en het feit dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud van 22 februari 2021 uitdrukkelijk liet optekenen dat ze later niets meer van hen heeft vernomen (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 22 februari 2021, vragen 21-30), waardoor dus kan worden aangenomen dat indien dit incident zich werkelijk heeft voorgedaan, het niet langer aan de orde was, haalde verzoekster bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan haar profiel als intern ontheemde. Verzoekster toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat zij omwille van haar profiel als intern ontheemde bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie moet hebben of het risico loopt op reële schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.7. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De aan het verzoekschrift gevoegde persartikels bevatten enkel informatie van algemene aard en hebben geen betrekking op verzoeksters persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Zoals reeds opgemerkt, dient verzoekster de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) *in concreto* aan te tonen, alwaar zij, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke blijft.

2.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog wijst op de onmogelijkheid om zich tot de Colombiaanse autoriteiten te wenden voor bescherming, en in dit verband citeert uit de UNHCR-richtlijnen van september 2015, wijst de Raad

erop dat vermits verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Colombia, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet op basis van de hoger geciteerde bronnen in de bestreden beslissing verder het volgende uiteen: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat

om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekster is afkomstig uit de provincie Valle del Cauca. Gelet op de voorgaande analyse, besluit de Raad dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekster brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Valle del Cauca, is gesteund.

Waar verzoekster meent dat er regionaal onderzoek nodig is wat betreft de verhouding tussen het aantal burgerslachtoffers met het totaal bevolkingsaantal, gelet op de regionale verschillen in het conflict, bemerkt de Raad dat uit de COI Focus van november 2019 blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 een aantal van 72 incidenten van algemeen geweld (incidenten waarbij burgers als levend schild worden gebruikt tijdens gewapend geweld, burgers die gewond raken of omkomen tijdens gewapende confrontaties en burgers die de dood vinden tijdens bloedbaden) werden geregistreerd met 458 burgerslachtoffers. Bij vier incidenten waar burgers als levend schild worden gebruikt tijdens gewapend geweld vallen 294 slachtoffers. Monitor registreert verder 92 slachtoffers van 28 bloedbaden. Ten slotte raken 53 personen gewond tijdens 37 incidenten van gewapend conflict en vallen negentien burgerdoden bij negen incidenten van gewapend conflict (p. 20 en 60).

In de COI Focus van juli 2020 wordt vermeld: "Wanneer de doelgerichte incidenten van geweld tegen specifieke burgers (de categorieën doelgerichte moorden, verwondingen/doden van personen onder bescherming etc.) achterwege gelaten worden en enkel gekeken wordt naar burgers die het slachtoffer worden van incidenten van algemeen geweld (de volgende drie categorieën: incidenten waarbij burgers als levend schild gebruikt worden tijdens gewapend geweld, burgers die gewond raken of omkomen tijdens gewapende confrontaties en burgers die de dood vinden tijdens bloedbaden) registreert Monitor in totaal 26 incidenten tussen 1 december 2019 en 1 juni 2020. Hierbij worden 1.631 slachtoffers geregistreerd, waaronder één burgerdode tijdens gevechten, vijftien bloedbaden (drie of meer moorden tegelijk), met 1.315 slachtoffers (afectados) en acht gewapende incidenten waarbij 315 burgers betrokken waren." Gelet op de gegeven cijfers van 458 en 1.631 burgerslachtoffers van algemeen geweld op een totaal van 51 miljoen personen, ziet de Raad het belang van verzoeksters argument niet

in. Het aantal burgerslachtoffers blijft, ook wanneer rekening wordt gehouden met de regionale verspreiding van het geweld, hoe dan ook beperkt.

Verzoekster stelt verder dat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en dat ook naar andere ernstige mensenrechtenschendingen moet worden gekeken, alsook naar de toegang tot basisvoorzieningen en de bereidheid van de Colombiaanse staat om de burgerbevolking te beschermen. De Raad beaamt het nut van een alomvattende benadering waarbij rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Evenwel dient te worden vastgesteld dat verzoekster slechts een theoretisch betoog houdt en nalaat *in concreto* toe te lichten op basis van welke criteria de situatie in haar regio van herkomst dan wel geacht moet worden het niveau te bereiken dat vereist is voor toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekster is afkomstig uit Cali, de hoofdstad van het departement Valle del Cauca (notities CGVS *d.d.* 14/12/2020, vragen 55, 57 en 60). De Raad wijst erop dat uit voorgaande analyse kan worden besloten dat er in Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster voert in dit verband aan dat de veiligheidssituatie in steden sterk verband houdt met het conflict in de regio, en dat wat betreft de stad Cali duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie er gekenmerkt wordt door de aanwezigheid en activiteiten van een groot aantal georganiseerde en gewapende groepen, die er de economische en criminele activiteiten uitvoeren in verband met het conflict, doch stelt de Raad vast dat verzoekster met deze bemerkingen op geen enkele wijze aantoonde dat er in de stad Cali wel degelijk sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord op 14 december 2020 en 22 februari 2021. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door

haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin toont verzoekster aan dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekster in "*uiterst ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET